

Chương 24

Cam Tâm Bị Giết

Nghiêng bình rượu, kê miệng bình sát miệng y, nốc một hơi rượu, đoạn trầm gương mặt, cao giọng hỏi:

- Tại hạ đã đến rồi, sao các hạ còn chưa động thủ ?

Phó Hồng Tuyết giật mình:

- Động thủ ?

Đại hán chữa câu nói:

- Động đao thì đúng hơn.

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Tại sao phải động đao ?

Đại hán ngẩng mặt lên không, cười lớn:

- Ta tung hoành trong thiên hạ, giết người không đếm xuể, có ai không thích chặt rơi chiếc đầu này. Các hạ cứ động đao, cắt đầu của tại hạ đi.

Phó Hồng Tuyết lắc đầu:

- Tại hạ không tưởng đến việc đó.

Lần này, đại hán giật mình.

Phó Hồng Tuyết tiếp:

- Tại hạ đâu có biết các hạ là ai.

Đại hán cười lạnh:

- Cừu nhân của tại hạ ở khắp bốn phương trời, những người nhận ra tại hạ đều bị tại hạ giết chết hết, chỉ còn thừa lại những kẻ không biết tại hạ mà thôi.

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Thường thường thì các hạ đợi người ta đến giết các hạ ?

Đại hán gật đầu:

- Phải.

Phó Hồng Tuyết lạnh lùng:

- Thế thì các hạ thất vọng rồi.

Đại hán cau mày:

- Không phải các hạ ở đây chờ tại hạ ?

Phó Hồng Tuyết đáp:

- Tại hạ có lời thể là giết người không bao giờ chờ đợi.

Đại hán trở mắt:

- Không chờ đợi ?

Phó Hồng Tuyết gật đầu:

- Nhất là chờ đợi lần thứ hai. Các hạ xin nhớ là hôm qua chúng ta có gặp nhau một lần rồi.

Hắn nắm chặt chuôi đao, hắn bóp mạnh, gân tay nổi vòng.

Hắn liên tưởng đến Vạn Mã Đường.

Đại hán cũng gật đầu:

- Mất cơ hội là điều đáng tiếc. Mất cơ hội rồi thì làm sao còn đủ bình tĩnh chờ cơ hội thứ hai.

Phó Hồng Tuyết lạnh lùng:

- Cho nên chiều hôm qua, tại hạ không hề động đao, bởi các hạ không phải là đối tượng.

Đại hán hỏi:

- Như vậy các hạ không xem tại hạ là cừu nhân ?

Phó Hồng Tuyết lắc đầu:

- Không.

Đại hán cười vang:

- Xem ra tại hạ cũng còn may. Và kẻ nào làm cừu nhân của các hạ thì kẻ đó không sung sướng lắm.

Phó Hồng Tuyết gật đầu:

- Chắc vậy rồi.

Đại hán hỏi:

- Còn như làm bằng hữu của các hạ ?

Phó Hồng Tuyết lắc đầu:

- Tại hạ không có bằng hữu.

Đại hán hỏi:

- Nếu họ Tiết này muốn kết bằng hữu với các hạ ?

Phó Hồng Tuyết hỏi lại:

- Các hạ họ Tiết nhưng tên chi ?

Đại hán đáp:

- Tiết Đại Hán.

Phó Hồng Tuyết lắc đầu:

- Tại hạ chưa biết các hạ.

Tiết Đại Hán hỏi:

- Các hạ có muốn biết không ?

Phó Hồng Tuyết lắc đầu:

- Không.

Tiết Đại Hán thở dài:

- Không muốn cắt đầu tại hạ, không muốn làm bằng hữu với tại hạ. Mẫu người như thế kể cũng hiếm có trên đời.

Phó Hồng Tuyết trầm giọng:

- Quả thật hiếm có.

Tiết Đại Hán hỏi:

- Thế các hạ muốn sao ?

Phó Hồng Tuyết đáp:

- Tại hạ có muốn chi đâu. Bất quá nếu không có chi trở ngại thì các hạ cho tại hạ đi theo xe để đến Bạch Vân Trang. Nếu không tiện thì đành vậy.

Tiết Đại Hán hỏi:

- Chỉ có thể thôi à ?

Phó Hồng Tuyết gật đầu:

- Chỉ thế thôi.

Tiết Đại Hán cười lớn:

- Vậy xin mời các hạ lên xe.

Phó Hồng Tuyết lắc đầu:

- Tại hạ không ngồi xe.

Tiết Đại Hán kinh ngạc:

- Tại sao ?

Phó Hồng Tuyết đáp:

- Vì tại hạ không có năm mươi lạng bạc để thuê.

Tiết Đại Hán chau mày:

- Chẳng lẽ các hạ chạy theo sau xe ?

Phó Hồng Tuyết gật đầu:

- Các hạ có xe, tại hạ có lộ, có chân. Mỗi người có phương tiện riêng, chúng ta vốn không quan hệ với nhau.

Tiết Đại Hán nhìn Phó Hồng Tuyết, nhìn gương mặt xanh, thanh đao đen của hắn, bất giác thở dài:

- Các hạ là một quái nhân, quái dị hơn tại hạ nhiều.

Bởi chính y cũng là một quái nhân.

Day qua gã đánh xe, y bảo:

- Lên đường.

Gã đánh xe trở mắt:

- Các vị không lên xe thì tiểu nhân cho xe đi làm sao được ?

Tiết Đại Hán lắc đầu:

- Không ai lên xe.

Gã đánh xa càng lấy làm lạ:

- Tại sao không lên xe ?

Tiết Đại Hán cười vang:

- Tại cao hứng.

Hành nghề suốt sáu bảy năm qua, gã đánh xe chưa hề thấy một khách thuê nào quái dị như người này. Tuy nhiên gã nào dám nói năng gì. Vả lại gã đâu có thiệt hại gì.

Gã quất roi, ngựa cất vó, lôi xe đi vùn vụt.

Tiết Đại Hán vọt lên, chụp cán xe, giật lại, gắt:

- Chạy tang hay sao mà gấp thế ?

Gã đánh xe kinh hãi, gò cương cho ngựa chậm lại.

Tiết Đại Hán tiếp:

- Bạch Vân Trang không xa lắm, nội ngày nay thế nào cũng đến đó.

Y thốt câu này cốt cho Phó Hồng Tuyết nghe.

Nhưng Phó Hồng Tuyết mừng tưng chẳng nghe gì cả.

Tiết Đại Hán tiến lên, ngang Phó Hồng Tuyết, tiếp:

- Các hạ đến Bạch Vân trang để làm gì ?

Phó Hồng Tuyết vẫn không đáp.

Tiết Đại Hán hỏi:

- Các hạ biết Viên Thu Vân ?

Phó Hồng Tuyết không còn làm thinh được nữa, hỏi lại:

- Viên Thu Vân là ai ?

Tiết Đại Hán đáp:

- Trang chủ Bạch Vân trang.

Phó Hồng Tuyết lắc đầu:

- Không biết.

Tiết Đại Hán mỉm cười:

- Đến Tiết Đại Hán mà các hạ còn không biết thì làm sao biết được Viên Thu Vân.

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Thế các hạ biết y ?

Tiết Đại Hán lắc đầu:

- Tại hạ làm gì biết đến cái lão quái vật đó.

Phó Hồng Tuyết trầm ngâm một lúc, lại hỏi:

- Các hạ biết Lộ Tiểu Giai ?

Tiết Đại Hán thoáng giật mình:

- Sao các hạ biết ?

Rồi y tiếp:

- Vô luận là ai cũng trông thấy rõ điều đó. Chính tại hạ đi tìm hấn đó.

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Tìm để làm gì ?

Tiết Đại Hán cười lạnh:

- Chẳng làm gì cả. Bất quá cắt đầu hấn, đá xuống hố sâu, vậy thôi.

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Hấn là cừu nhân của các hạ ?

Tiết Đại Hán đáp:

- Thực ra thì không phải.

Y uống mấy ngụm rượu, rồi tiếp:

- Thực ra, y là bằng hữu của tại hạ.

Phó Hồng Tuyết trở mắt:

- Bằng hữu ?

Tiết Đại Hán nghiêng răng, đoạn tiếp:

- Có lúc, bằng hữu đáng sợ hơn cừu nhân. Hấn thuộc vào loại bằng hữu đáng sợ đó.

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Các hạ bị hấn lừa ?

Tiết Đại Hán cảm hờn:

- Tại hạ đem toàn gia cùng nữ nhân mà tại hạ quý mến hơn hết gửi gắm hấn. Hấn đem cả cửa lẩn người đi giấu một nơi ...

Phó Hồng Tuyết cau mày:

- Theo tại hạ thấy thì hấn không phải là mẫu người có hành vi như vậy.

Tiết Đại Hán trầm giọng:

- Bởi tin hấn như các hạ nhận xét đó cho nên tại hạ mới giao phó tất cả cho hấn.

Phó Hồng Tuyết trầm ngâm một lúc:

- Đích xác là hấn, lúc bằng hữu đáng sợ hơn cừu nhân.

Tiết Đại Hán hỏi:

- Không bao giờ các hạ có bằng hữu ?

Phó Hồng Tuyết lắc đầu:

- Không bao giờ.

Tiết Đại Hán thở dài, uống từng ngụm, từng ngụm rượu to ...

Một lúc sau, Phó Hồng Tuyết thốt:

- Thực ra, các hạ bất tất phải chạy bộ với tại hạ như thế này.

Tiết Đại Hán đáp:

- Đích xác là bất tất, chúng ta có thể cùng lên xe mà ngồi.

Phó Hồng Tuyết không nói năng gì.

Một lúc nữa, Tiết Đại Hán bỗng trao bình rượu qua cho Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Các hạ uống chút ít chứ ?

Phó Hồng Tuyết lắc đầu:

- Không uống.

Tiết Đại Hán hỏi:

- Không bao giờ các hạ uống rượu ?

Phó Hồng Tuyết đáp:

- Không bao giờ.

Tiết Đại Hán hỏi:

- Có đánh bạc chẳng ?

Phó Hồng Tuyết lắc đầu:

- Không bao giờ.

Tiết Đại Hán hỏi:

- Vậy các hạ thích chi ?

Phó Hồng Tuyết đáp:

- Cái chi cũng không thích.

Tiết Đại Hán thở dài:

- Một con người không thích cái chi hết thì kiếp sống còn có thú vị gì nữa.

Phó Hồng Tuyết thốt:

- Tại hạ sống không vì thú vị. Tại hạ sống không phải để tìm thú vị để hưởng thụ.

Tiết Đại Hán cau mày:

- Thế các hạ sống để làm gì ?

Phó Hồng Tuyết nắm chặt chuôi đao:

- Để báo thù, để phục cừ.

Tiết Đại Hán nhìn hấn, nhếch nụ cười khổ, thốt:

- Xem ra làm cừ nhân của các hạ không phải là một điều thích thú.

Phó Hồng Tuyết cúi mặt nhìn đao, không đáp.

Tiết Đại Hán chớp mắt, hỏi:

- Các hạ có quen Lộ Tiểu Giai ?

Phó Hồng Tuyết đáp:

- Có thấy hấn một vài lần, chỉ biết người chứ không quen người.

Tiết Đại Hán hỏi:

- Thấy hấn trong trường hợp nào ?

Phó Hồng Tuyết đáp:

- Lúc hấn đến tìm tại hạ mà giết. Hấn tưởng giết tại hạ.

Tiết Đại Hán giật mình:

- Rồi sau đó ?

Phó Hồng Tuyết tiếp:

- Sau đó hấn bỏ đi.

Tiết Đại Hán hỏi:

- Các hạ cho hấn đi dễ dàng vậy sao ?

Phó Hồng Tuyết lắc đầu:

- Tại hạ không tưởng giết hấn. Tại hạ chỉ tưởng giết mỗi một người thôi. Duy nhất một người thôi.

Tiết Đại Hán hỏi:

- Cừu nhân của các hạ ?

Phó Hồng Tuyết gật đầu.

Tiết Đại Hán hỏi:

- Chỉ có một người thôi ?

Phó Hồng Tuyết đáp:

- Vì tại hạ chỉ biết có một người. Duy nhất một người. Ít nhất thì hiện tại là vậy.

Tiết Đại Hán thở dài:

- Các hạ có cái số sướng hơn tại hạ nhiều.

Rồi y ca:

- Máu anh hùng chảy vô tận. Đầu kẻ thù rơi vô tận.

Phó Hồng Tuyết thốt:

- Thực sự thì các hạ có số sướng hơn tại hạ nhiều.

Tiết Đại Hán hỏi:

- Tại sao ?

Phó Hồng Tuyết đáp:

- Còn gì sướng hơn là có đầu thù mà chặt mãi, chặt vô cùng tận. Rất tiếc cho tại hạ ...

Anh mắt trở nên buồn thảm, hấn tiếp:

- Rất tiếc cho tại hạ, một cừu nhân mà cũng chẳng tìm ra.

Tiết Đại Hán hỏi:

- Cừu nhân của các hạ là ai ?

Phó Hồng Tuyết lắc đầu:

- Các hạ bất tất phải biết điều đó.

Tiết Đại Hán chớp mắt:

- Biết đâu tại hạ giúp được các hạ thì sao ?

Phó Hồng Tuyết trầm ngâm một lúc:

- Lão ấy họ Mã.

Tiết Đại Hán hỏi:

- Mã cái gì ?

Phó Hồng Tuyết buông gọn:

- Mã Không Quần.

Tiết Đại Hán giật mình:

- Chủ nhân Vạn Mã Đường.

Phó Hồng Tuyết giật mình:

- Các hạ quen lão ấy ?

Tiết Đại Hán lắc đầu, không đáp, chỉ lẩm nhẩm:

- Thảo nào ... thảo nào ...

Phó Hồng Tuyết cau mày:

- Thảo nào làm sao ?

Tiết đại hán tiếp luôn:

- Thảo nào các hạ lại chẳng muốn đến Bạch Vân Trang .

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Vạn Mã Đường và Bạch Vân Trang có quan hệ với nhau ?

Tiết Đại Hán thốt:

- Thực ra thì không. Nghĩa là trước kia thì không .

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Còn hiện tại ?

Tiết Đại Hán hỏi lại:

- Chẳng lẽ các hạ không biết ngày nay là ngày chi ?

Phó Hồng Tuyết lắc đầu .

- Đối với nhân loại, ngày nay là rằm tháng chín, ngày này có cái đặc biệt với ai sao đó, tại hạ làm sao biết được .

Tiết Đại Hán hỏi:

- Các hạ không tiếp nhận được thiệp mời sao ?

Phó Hồng Tuyết cau mày:

- Thiệp gì ?

Tiết Đại Hán đáp:

- Thiệp cưới .

Phó Hồng Tuyết hỏi :

- Ai phát xuất thiệp cưới ?

Tiết Đại Hán đáp:

- Đương nhiên là Bạch Vân Trang. Hôm nay là ngày vui của thiếu trang chủ. Tại hạ không biết hấn, song tân nương thì tại hạ biết là ai .

Phó Hồng Tuyết hỏi

- Là ai ?

Tiết Đại Hán đáp:

- Mã Phương Linh, con gái của Mã Không Quân.

Phó Hồng Tuyết biến sắc .

Tiết Đại Hán trầm ngâm một chút:

- Cho nên, rất có nhiều hy vọng hôm nay Mã Không Quân có mặt tại Bạch Vân Trang ...

Phó Hồng Tuyết không đợi y dứt câu, nhảy lên xe liền .

Với thân pháp đó, không ai nhận ra hấn có tật thọt chân .

Tiết Đại Hán thầm khen thuật khinh công của hấn tuyệt vời .

Phó Hồng Tuyết không vào trong xe, mà lại ngồi nơi chỗ dành cho gã đánh xe, ở bên ngoài .

Hấn giật roi ngựa nơi tay gã đánh xe, quất liên hồi vào bụng ngựa .

Xe do ngựa kéo với toàn tốc lực, lao đi vun vút trên đường, bỏ Tiết Đại Hán và Thúc Bình lại sau .

Phó Hồng Tuyết chỉ nhớ có Mã Không Quân, quên mất hai người này, quên mất số nhân loại còn lại .

Thúc Bình ứa nước mắt, niềm tủi hờn tràn ngập tâm tư .

Tiết Đại Hán chợt nhìn qua nàng, điểm một nụ cười, thốt:

- Cô nương yên trí. Tại hạ không để y bỏ rơi cô nương đâu .

Y nhún chân .

Năm cái nhảy. Y đã chụp được càng xe. Ngựa hí lên, hồng hai vó trước, chỏi vó sau .

Cổ xe ngừng .

Tiết Đại Hán quay đầu, gọi Thúc Bình

- Lên xe gấp đi cô nương .

- o O o -